

BIKAHÁTON

Hegy hátán hegy: púpos, csorba,
elvarázsolt, alvó csorda,
földdé döngölt ezer évek.

Elszállt lelkük, pásztorének
leng a század kormos egén.

S álmában egy tarka tehén,
hadak tiport útja mellett,
bömbös táltos bikát ellett.
Szeme csillag, csupa szikra,
a homloka csapott szikla,
szakadék az orra lika,
langy párája alkony-lila,
villás szarva karácsonyfa,
hegyén a hold lyukas, csonka,
kék patakot vizez csökje,
hamis gyöngyszem minden csöppje,

bozót-szőre férges farkas,
öt patája hernyótalpas,
lába között atommáglya,
s tehén-jámbor falum hágja.

Bikám, bikám, táltos bikám,
van nekem egy vaskarikám,
fából csinált, ezer éves,
tatár, török, magyar véres,
orrodba ha befűzhetném,
falum, riadt, jámbor tehén,
tarka anyád fehér nénje
patádtól tán nem is félne.

Balga álom: táltos bika
orrlikában vaskarika,
fakarika, talizmánom.
Bolond Krisztus bikahátton.

SZABADSÁG-ÓDA

Mondd, érzed-e ízét a szónak,
sós szelek vallomását minden vizekről,
parton a férfi, parton az asszony,
hullám fölött lobog, úszik a szél,
kenyérnek illatát, füvek illatát,
tüzek illatát hordja a szél.

Mondd, a csengését érzed-é a szónak,
sirály sikolt feszülő szárnyal,
villámlik pompás alakján a fény,
telt ág remeg meg, rezzen boldogan,
üllő pendül, csillagot vajúdvá
s acél lébotol felette.

A fényét, mond, érzed-é a szónak,
királytölgy öleli át a fél eget,
kiáltó madár surrog szárnyhulltáig,
nap s napimádó teste csókolja
egymást,
ércek ragyognak sosem-volt, hófehér izzás
milliárd fokán.

De értelmét, mondd, érzed-é a szónak,
a beszédes időbe bomlott szerelmet –
kikiálthatatlan mozdulatát
ég s föld között,
belőlünk indul s végtelen.

Ízét, csengését, lángját, fényét,
értelmét, mondd, érzed-é a szónak?
Az új teremtés első napjának csodája,
feléledt földnél, kőnél, fémnél
becsesebb, mert
éheznéd kenyered helyett, szomjaznád
jó vized helyett, álmodnád szerelmed
helyett,
izzítanád tiszta lázaid helyett
vizedért, kenyeredért,
lázaidért, szerelmedért...

Ó, nőj fel szívünkben, sudár
Szabadság!

BÖRCsök MÁRIA

FÖLÁLLÍTOM AZ ELEFÁNTCSONTTORNYYOT

Fölállítom az elefántcsonttornyot
feszített vasbetonból,
mert nem hiszek a babonában,
mit a butaság rám parancsol.

En mindig gazdagságra vágytam,
hogy tudjak majd mit odaadni,
mit ér azoknak forradalma,
akik csak jól akarnak lakni?

A szerveim cserélhetők,
mint motorban a rossz szelep,
de csonthéjában az agyvelő
őríz mégis, hogy én legyek,

s én féltem ezt az érrel átszótt,
kocsonyás, sárga anyagot,
mely a mindenségből kiválaszt,
s közli vélem, hogy vagyok,

félelmesen más mint a többi.
És hajt és úz, hogy elvegyüljek,
a hordában hömpölygő magányból
örtornyokba meneküljek.

Mert ha az ember eszmél, érez,
a végtelenség benne van,
mert én vagyok a közösség is,
csak én vagyok, jaj, egymagam.

